

Aukatekjulög (1911)

Útgáfa 1.0 af rafræna skjalinu

Þetta PDF skjal er hluti afraksturs skönnunar á prentuðu eintaki af téðu riti. Markmið þessarar útgáfu er að veita almenningi færi á að eignast sitt eigið rafrænt eintak af því án endurgjalds.

Skjalið er upprunalega birt á vefnum <https://urlausnir.is>. Þar má finna rafrænar útgáfur hinna bindanna og verða nýrri útgáfur af skjölunum í boði þar.

Takmörkun ábyrgðar

Höfundur skjals þessa afsalar sér allri ábyrgð, að því marki sem lög heimila, vegna beinnar og/eða óbeinnar notkunar skjalsins sjálfs eða afurða sem af því leiðir. Þó að stefnt hafi verið að því markmiði að skjalið endurspegli sem best innihald upprunalegu bindanna er hvorki hægt að tryggja né ábyrgjast að það hafi tekist. Framangreint á einnig við um efnislegt innihald prentuðu eintakanna sem skönnuð voru.

Höfundaréttur

Höfundur skjals þessa álitur að hvers kyns höfundaréttur á prentaða eintakinu sé útrunninn.

Hvers kyns höfundarréttur sem höfundur skjalsins gæti hafa skapað sér til handa með skönnuninni sjálfri eða öðru framlagi sínu til sköpunar þess, skal vera meðhöndlaður í samræmi við Creative Commons Zero höfundaleyfið (CC0 1.0 Universal eða síðari útgáfa þess).

Ábendingar

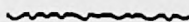
Séu ábendingar um mögulegar úrbætur á skjalinu er hægt að koma þeim á framfæri við höfund þess.

Athugasemdir um þessa útgáfu

Skannað var eintak í vörslu Landsbókasafnsins (Íslandssafn).

Höfundur skjalsins: Svavar Kjarrval (svavar@kjarrval.is)

AUKATEKJULÖG

1. Lög um aukatekjur landssjóðs, 11. júlí 1911.
2. Lög um aukatekjur, dagpeninga og ferðakostnað sýslumanna, bæjarfógeta o. fl., 2. febr. 1894.
3. Lög um borgun til hreppstjóra og annara, sem gjöra réttarverk, 13. janúar 1882.

Prentuð að tilhlutun Stjórnarráðsins

— Reykjavík —

Ísafoldarprentsmiðja — 1911

Lög

um

aukatekjur landssjóðs.

11. júlí 1911.

1. kapítuli.

Um dómsmálagjöld.

1. gr. Fyrir stefnu skal gjalda 1 krónu, þegar málsaðili, í stað þess að gefa út fyrir-kallseðil, beiðist þess, að stefna verði gefin út með nafni dómarans og innsigli.

Sama gjald skal greiða fyrir fyrirkall það, er greinir um í 9. og 14. gr. tilskipunar 15. ágúst 1832.

2. gr. Fyrir að taka fyrir mál, þar með talin ritun í dómsmálabókina, skal gjalda 2 krónur. Sama gjald skal greiða fyrir gjörðir þær, er um getur í 7. 9. og 14. gr. tilskipunar 15. ágúst 1832. Fyrir frest í dómsmáli skal gjalda 1 krónu.

3. gr. Fyrir að leggja dóm á mál skal gjalda 4 krónur, um leið og málið er tekið til dóms. Fyrir skriflega frávísun, sem greinir

um í 6. gr. tilskipunar 15. ágúst 1832, skal greiða sama gjald. Fyrir að kveða upp úrskurð meðan á rekstri máls stendur skal gjalda 2 krónur fyrir hvern úrskurð.

4. gr. Nú eru teknar út fleiri en ein stefna í sama máli og skal þá greiða gjöld þau, er getur um í 1. og 2. gr., fyrir hverja þeirra um sig. Gjald það, sem ræðir um í 3. gr., á sækjandi málsins að greiða, en komi gagnsókn fyrir, skal gagnsækjandi einnig greiða gjald þetta.

5. gr. Fyrir vitnaleiðslu skal gjalda 1 krónu fyrir hvert vitni. Sama gjald skal greiða fyrir gagnspurningar. Fyrir eiðfesting vitnis skal gjalda 1 krónu.

6. gr. Fyrir að kveðja menn í rétti til skoðunargjörðar eða annara slíkra gjörða skal gjalda 50 auru fyrir hvern hinna dómkvöddu, auk gjalds þess, er getið er um í 2. gr. Sama gjald skal greiða fyrir eiðfesting matsmanna, svo og fyrir sérhverja aðra eiðfestingu, nema um vitni sé að ræða.

Þetta ákvæði á einnig við, þegar kveðja skal menn til að virða fasteign til veðsetningar fyrir láni af fé ómyndugra, og þegar eiðfesta skal menn þessa.

7. gr. Þegar mál það, er ræðir um, varðar

eigi meira en 50 krónum, skal að eins greiða helming gjalda þeirra, er um getur í 1.—6. gr.

8. gr. Fyrir að staðfesta og innsigla réttargjörðir eða önnur eftirrit, sem út eru gefin í gjörðarformi, skal gjalda 1 krónu fyrir hvert.

9. gr. Í hjúamálum skal eigi gjalda nema 2 krónur alls, en í lögreglumálum um meðgjöf með óskilgetnum börnum skal engin gjöld greiða í héraði.

Í öðrum einkalögreglumálum skal greiða hin venjulegu gjöld, sem talin eru hér að framan,

10. gr. Fyrir bókun á yfirlýsing um eitt eður annað, sem ekki snertir neitt mál, sem áður hefir verið tekið fyrir og er til meðferðar fyrir réttinum, skal sá, er þess beiðist, greiða 50 aura auk gjalds þess, er getur um í 2. gr., fyrstu málsgrein.

11. gr. Við landsyfirdóminn skal ávalt greiða tvöfalt gjald á við það, er borga hefði átt í héraði.

12. gr. Í opinberum málum og gjafsóknarmálum skal engin réttargjöld greiða, en í gjafsóknarmálum skulu réttargjöld þau, er gjafsóknarhafi hefði átt að greiða, goldin af hinum málsaðila, þegar hann er skyldaður með dómi til að greiða málskostnaðinn.

Í málum þeim, sem ræðir um í 17. gr.

laga nr. 18, 3. okt. 1903 um kosningar til alþingis, skal engin réttargjöld greiða í héraði.

13. gr. Þingvitnaleiðslur, er fram fara til þess að færa sönnur á slys eða til þess að heimila verðlaun fyrir björgun frá druknun, skal álíta sem opinber mál, en venjulega skulu þær fara fram á hinum reglulegu þingtímum, til þess að kostnaður rísi eigi af fyrir hið opinbera.

2. kapituli.

Um gjöld fyrir fógetagjörðir.

14. gr. Fyrir kyrsetningargjörð eða lögbann, svo og fyrir fjárnáms-, lögtaks- eða löggeymslugjörð, sem fram fer á fjármunum — en til fjármuna telst eigi að eins lausafé og fasteignir, heldur og skuldakröfur á hendur öðrum mönnum og önnur þau fjárréttindi, sem greinir um í 3. kapítula laga 4. nóvbr. 1887 um aðför — skal gjalda í hlutfalli við fjárupphæð þá, sem gjörðarinnar er beiðst fyrir, eins og hér segir:

Þegar fjárhæðin er 50 kr. eða minni 1 kr.

— — - frá 50 — til 100 kr. 2 —

— — - - 100 — - 200 kr. 3 —

— — - - 200 — - 400 kr. 4 —

— — - - 400 — - 600 kr. 5 —

Þegar fjárhæðin er frá 600 — - 800 kr. 6 —
— — - 800 — - 1000 kr. 7 —

og síðan ein króna í viðbót fyrir hvert heilt þúsund af þeirri fjárhæð, sem fram yfir er.

15. gr. Fyrir að kyrsetja mann skal gjalda 10 krónur; séu fjármunir jafnframt kyrsettir, skal gjalda fyrir það eftir 14. gr.

16. gr. Nú er aðfarar beiðst hjá einum og sama manni eftir fleiri dómum en einum, sáttum eða þinglesnum veðskuldabréfum (og þau skilyrði eru fyrir hendi, sem sett eru í 15. og 16. gr. laga, nr. 29, 16. desember 1885), og skal gjaldið þá greitt fyrir hverja þeirra um sig.

Þegar fjárnáms er beiðst eftir sama dóminum, sáttinni eða veðskuldabréfinu hjá fleirum en einum, skal gjörð halda hjá hverjum þeirra og greiða gjald fyrir hverja gjörðina. Þetta gildir þó eigi, ef hlutaðeigendur eiga muni í sameign, er fjárnám er gjört í. Eigi skal heimta hærra gjald, þótt munir þeir, sem fjárnámi eru teknir, séu eigi allir á sama stað.

17. gr. Fyrir lausnargjörð skal gjalda eftir 14. gr., þegar féð með henni er laust látið, en eftir 15. gr., sé kyrsetning manns með henni niður feld.

18. gr. Fyrir rannsókn, sem haldin er eft-

ir beiðni sérstakra manna, skal gjalda 2 krónur.

19. gr. Fyrir útburð manns af jörðu eða úr húsi og fyrir innsetning á jörð eða í hús til umráða skal gjalda 5 krónur. Sama gjald skal greiða fyrir aðrar fógetagjörðir, er fara fram á eitthvað það, er eigi verður metið til peningaverðs.

20. gr. Fyrir skoðun á líkamsáverka eftir beiðni einstakra manna skal gjalda 2 krónur. Fyrir skoðun á fundnum líkum skal ekkert gjald greiða.

21. gr. Þegar hreppstjóri heldur fógetagjörðir, skal fara eftir lögum nr. 3, 3. janúar 1882, 5. gr. sbr. lög nr. 33, 13. des. 1895, og lögum nr. 29, 16. desember 1885, 14. gr.

22. gr. Ef hægt er að ákveða gjaldið fyrir fram, skal greiða fógeta það áður en hann byrjar gjörðina, þá er hann krefst þess, og er gjaldið eigi afturkræft, þótt gjörðarbeiðnin sé kölluð aftur, eða fógeti neiti að fremja gjörðina, nema svo sé, að hærri gjald hafi greitt verið fyrir fram fyrir gjörðina, en greiða hefði átt, er hún var leidd til lykta.

23. gr. Í gjafsóknarmálum og fyrirskipuðum málum, svo og þegar sá beiðist fjárnáms,

er dæmdar hafa verið bætur í opinberu máli, og þegar tekinn er fjárnámi eða lögtaki framfærslueyrir, er manni ber að greiða með barni sínu skilgetnu eða óskilgetnu, með stjúp barni, foreldri sínu eða konu, er hann hefir slitið samvistum við eða skilið við að borði og sæng eða að fullu og öllu, eða tekið er lögtaki eða fjárnámi kaup hjúa eða matarverð, er þau eiga hjá húsbændum sínum, skal því að eins greiða réttargjald, að það náist hjá þeim, er fyrir fjárnámi eða lögtaki verður, enda sé kröfu gjörðarbeiðanda áður fullnægt.

Fyrir að fullnægja dómum í sakamálum eftir ráðstöfun hins opinbera skal engin gjöld greiða.

3. kapítuli.

um gjöld fyrir þinglýsingar o. fl.

24. gr. Fyrir að þinglesa afsalsbréf, veðskuldabréf, fjárnámsgjörð, skiftabréf eða önnur skjöl, sem þinglesin eru, svo sem eignarheimild fyrir fasteign eða til þess að leggja haft á fasteignir, og fyrir að rita á skjöl þessi og rita þau inn í bækurnar, svo og fyrir að þinglesa, rita á og bóka skjöl, sem leggja haft

á lausafé, skal gjalda í hlutfalli við fjárhæð þá, er skjalið hljóðar um, eins og hér segir:

Þegar fjárhæðin er kr. 100 eða minni kr. 1.00

— — - frá 100 til 500 kr. — 2.00

— — - 500 - 1,000 — — 3.00

og sé fjárhæðin meiri, skal gjalda 1 kr. í viðbót fyrir hvert þúsund, sem fram yfir er.

Þegar fjárhæð sú er óákveðin, sem skjalið greinir um, og eigi er hægt að ákveða verðmætið, skal gjald 12 kr.; þegar veð er sett fyrir skuldum, er síðar verða stofnaðar, skal ákveða gjaldið eftir hæztu fjárhæðinni, sem veðið á að gilda fyrir, og skal taka það fram í skjalinu.

Nú er fjárhæðin ákveðin í öðrum aukum en peningum, og skal þá meta þá til peninga-verðs eftir almennum reglum.

Nú er árlegt afgjald áskilið um óákveðinn tíma, og skal þá gjalda, sem fyrir 25 sinnum stærri fjárhæð, en sé afgjaldið áskilið æfilangt, skal gjaldið að eins talið af fimmfaldri fjárhæðinni; sé ártal tiltekið skal afgjaldið talið saman fyrir öll árin, en þó skal aldrei af meira gjalda en af afgjaldinu 25-földu.

Nú er eign seld af hendi, án þess að fyrir hana sé greitt andvirði, eða henni makaskift gegn annari eign, og verður þá að tiltaka verð

hennar í skjalinu eða rita það á það, svo ákveða megi eftir því þinglýsingargjaldið.

25. Fyrir að þinglesa og bóka skjöl, sem hljóða um efni, sem eigi verður metið til ákveðins verðs, eða skjöl, sem ekki er um afsal eða haft á fasteignum eða lausafé, skal gjalda 2 kr. Séu þesskonar skjöl þinglesin við landsyfirdóminn, skal gjalda 4 krónur.

26. Þegar þinglesa skal heimildarskjal eða bréf um haft á eignum, skal hlutaðeigandi embættismaður líta eftir því, hvort útgefandi þess hefir sjálfur eignarheimild fyrir eign þeirri eða munum, sem hann ráðstafar, eða hvort nokkuð það hafi þinglesið verið áður, er ónýtt geti eða rýrt gildi skjalsins, og rita að eins á skjalið, að það hafi verið þinglesið, ef enginn brestur eða tálman finnst; ella skal rita athugasemd á skjalið um heimildarbrest hans eða um hið áður lesna heftingarbréf, og skal greiða fyrir það helming gjalds þess, er ræðir um í 24. gr., en þó aldrei minna en 1 kr. og aldrei meir en 3 kr.; þegar fengnar eru betri skýrslur eða frekari heimild, og áritunin því næst verður afmáð, skal greiða fyrir það sama gjald og fyrir að gera hana.

27. gr. Fyrir að aflýsa skjali og afmá það úr veðbréfabókinni, svo og fyrir að aflýsa af-

borgun á veðskuld og gera áritun um það á veðskuldabréfið, skal greiða helming gjalds þess, er greinir um í 24. gr., þó eigi minna en 1 kr. og eigi meira en 6 kr.; á afborgun skal miða gjaldið við stærð hennar.

28. gr. Nú krefst einhver vottorðs úr afsals- og veðbréfabókunum um eignarheimild á fasteign og um höft þau, er á henni liggja, og skal hann gjalda fyrir það 2 kr.

Vottorð þau, er stjórn Landsbankans krefst úr greindum bókum um fasteignir þær, sem menn ætla að veðsetja gegn láni úr bankanum, skulu gefin ókeypis, ef þau eru ætluð bankanum einum til afnota.

29. gr. Nú er sama skjalið þinglesið í fleiri þinghám en einni í sama lögsagnarumdæmi, og skal þá greiða gjöld þau, sem að framan getur um, fyrir hina fyrstu þinglýsing, en fyrir hinar síðari hálf gjald fyrir hverja. — Fyrir skjöl, er þinglesin eru í fleiri en einu lögsagnarumdæmi, skal greiða ofanrituð gjöld í hverju lögsagnarumdæmi fyrir sig.

30. gr. Fyrir þinglýsingar og aflýsingar á veði því, sem sett er landssjóði fyrir iunheimtu á tekjum hans, skal ekkert gjald greiða. Svo er og um þinglestur og aflýsingar á uppskrift-

argjörðum þeim á eigum þurfalinga og stjórnarráðs-úrskurðum um sviftingu á fjárforræði þeirra, sem greinir um í 56. og 57. gr. fátækralaganna 10. nóvbr. 1905.

4. kapituli.

Um skiftagjöld.

31. gr. Í öllum þeim búum, sem skiftaráðandi eða skiftaforstjóri án dómsvalds fer með og lýkur skiftum í, skal greiða í skiftagjöld $1\frac{1}{2}\%$ af öllum eigum búsins án tillits til skulda, er á því liggja.

Þó skal ekkert gjald greiða í þeim búum, þar sem eigurnar nema ekki 100 kr., að fradregnum útfararkostnaði í dánarbúum.

32. gr. Fyrir að gefa út innköllun til skuldheimtumanna skal greiða:

Þegar eigur búsins eru eigi meiri en

1,000 kr. 2 kr.

Séu þær meiri en 1,000 kr. 4 —

33. gr. Nú tekur skiftaráðandi bú til skiftameðferðar, en framselur það síðar erfingjum eða öðrum, er hlut eiga að máli, og skal þá greiða fjórðung gjalds þess, er ræðir um í 31. gr., ef framsalið fer fram á fyrsta skiftafundi,

helming, ef það fer fram seinna, en þó ekki síðar en á fyrsta skiftafundi eftir að innköllunarfresturinn er útrunninn, en 3 fjórðunga gjaldsins, ef framsalið fer síðar fram en nú var sagt, en þó áður en búið er tekið til fullnaðarskifta.

34. gr. Þá er skiftaráðendur eða skiftaforstjórar lúka skiftum í búum, kemur gjaldið í gjalddaga við skiftalok, og bera þeir, hver um sig, ábyrgð á greiðslu gjaldsins og á því, að það sé rétt talið.

Þegar bú er framselt til erfingjaskifta, kemur gjaldið í gjalddaga 6 mánuðum eftir framsalið, og bera erfingjar, einn sem allir og allir sem einn, ábyrgð á því. En ef erfingjar skýra frá því, þegar frestur þessi er á enda, að þeir hafi enn eigi getað ákveðið gjaldið, getur skiftaráðandi veitt þeim frekari frest á greiðslu þess. Þegar gjaldið er komið í gjalddaga, eiga erfingjar, séu þeir eigi samkvæmt 77. gr. skiftalaganna skyldir til, að láta skiftaráðanda í té skýrslu þá, er þar er getið, að senda honum skrá, samda að drengskap viðlögðum, yfir eigur búsins og skuldir, og má dagsektum beita, komi þeir eigi með hana. Hið sama er, þegar bú hefir verið tekið til opinberrar skiftameðferðar, en er framselt því

hjóna, er eftir lifir, til þess að sitja í óskiftu búi. Nú hefir einhver, þegar svo er ástatt, sem að framan er sagt, samið ranga skýrslu á móti betri vitund landssjóði í óhag, og skal þá greiða tvöfalt gjald af því, sem dregið hefir verið undan, og hlutaðeigandi sætir auk þess þeirri hegningu, sem við er lögð í almennum hegningarlögum.

5. kapituli.

Um gjöld fyrir uppboðsgjörðir.

35. gr. Almenn uppboðslaun, er ávalt skal greiða, nema þar sem eftirfarandi greinir veita beimild til annars, eru 5 af hundraði.

36. gr. Þegar seld eru við opinbert uppboð hús, jarðir og aðrar fasteignir, svo og þilskip — séu þau eigi ósjófær — hlutabréf, skuldabréf og aðrar skuldakröfur, leigumálaréttur og önnur þess konar réttindi, skal gjalda í uppboðslaun:

af fyrstu 10,000 kr.	2 $\frac{1}{2}$ %
af fjárhæð yfir 10,000 kr. til 20,000 kr.	2 —
af fjárhæð yfir 20,000 kr. til 100,000 kr.	1 $\frac{1}{2}$ —
af fjárhæð, sem er meiri en 100,000 kr.	1 —

Þegar leigumálaréttur er seldur við uppboð,

skal að eins reikna uppboðslaun af hinu árlega afgjaldi.

37. gr. Nú eru verzlunarvörur seldar við uppboð, og svo mikið í einu, að hvert hamarshögg nemur minst 30 kr., og skulu þá uppboðslaun af fjárhæð þeirri, sem uppboðið nemur meira en 1,000 kr., en af fyrstu 1,000 kr. skal ætíð greiða fult gjald eftir 35. gr., ákveðin eins og hér segir:

af fjárhæð frá 1,000 kr. til fullra 2,000 kr. 4 %
af fjárhæð meiri en 2,000 kr. til fullra

5,000 kr. 3 —

af fjárhæð meiri en 5,000 kr. til fullra

10,000 kr. 2 —

og af fjárhæð, sem nemur meira en

10,000 kr. 1 —

38. gr. Þegar þess er krafist, skal uppboðshaldari sjá um, að uppboðið verði birt á undan með auglýsingu í blöðunum eða á annan hátt, eftir því sem við verður komið á hverjum stað, og skal það gera, ef unt er, 8 dögum áður uppboðið er haldið.

Það er venjulega undir hlutaðeigendum sjálfum komið, hvort uppboðið er birt nema í kaupstað þeim eða hreppi, er halda á það í, eða hvort þar að auki skuli birta það í einum eða fleiri næstu hreppum; svo er það og

á valdi þeirra, hvernig uppboðs-anglýsingunum er útbýtt, — sjá þó 18. gr. laga 14. janúar 1876 um skipströnd. En sé eigi hægt að fá vitneskju um ósk hlutaðeiganda í þessum at-riðum, eða séu þeir á skiftum skoðunum um þau, skal kjósa þá aðferð, sem mest geti orð ið þeim til nota, er með eiga, og hafa tillit til þess, hve uppboðsmunirnir eru mikilvægir, svo og til annara ástæðna.

Fyrir að semja uppboðsauglýsing og gefa út af henni svö mörg eintök, sem þörf er á, skal gjalda 2 kr.

39. gr. Þegar uppboð er haldið á fasteign eða á öðru því, er getur um í 36. gr., en sala fer þó eigi fram við uppboðið, svo og þegar hamarshögg er veitt upp á væntanlegt samþykki, en það bregzt, skal gjalda 5 krónur fyrir árangurslaust uppboð.

Þegar einhver lætur bjóða upp fleiri en einn sérstakan hlut í einu, eða eign er boðin upp í pörtum, skal þó eigi gjalda meira en 10 kr. alls fyrir árangurslaust uppboð.

40. gr. Fyrir uppboð á eftirlátnum mun-um þurfalinga skal ekkert gjald greiða, og eigi heldur, þegar landsbankinn lætur þjóna sína selja við uppboð verðbréf þau og annað, er hann hefir fengið að handveði.

41. gr. Þegar hreppstjórar halda lítillfjörleg uppboð í forföllum sýslumanns og í umboði hans, skal fara eftir ákvæðum í lögum nr. 33, 13. des. 1895.

42. gr. Fyrir að gefa út afsalsbréf fyrir fasteign, er seld hefir verið við uppboð, skal gjalda 4 kr., ef kaupverðið er eigi meira en 2,000 kr., 8 kr. ef það er meira en 2,000 kr., og fer þó eigi fram úr 6,000 kr., en 12 kr. ef það fer þar fram úr.

43. gr. Nú hefir uppboðs beiðst verið hjá uppboðshaldara og séð hefir verið um birtingu á því, en beiðnin svo kölluð aftur, og skal þá að eins greiða gjald fyrir birtinguna samkvæmt 38. gr.; en sé beiðnin eigi kölluð aftur fyr en búið er að setja uppboðsþingið, skal gjalda 5 kr. eins og fyrir árangurslaust uppboð.

44. gr. Fyrir undirboðsþing skal greiða 5 kr. Þó skal ekkert gjald greiða fyrir undirboðsþing þau, sem getur um í tilskipun 20. apríl 1872 um bæjarstjórn í kaupstaðnum Reykjavík, 27. gr., í sveitarstjórnarlögum 10 nóvbr. 1905, 33. gr., lögum 8. október 1883 um bæjarstjórn á Akureyri, 26. gr., lögum s. d. um bæjarstjórn í Ísafjarðarkaupstað, 27. gr., lögum 8. maí 1894 um bæjarstjórn á

Seyðisfirði, 27. gr., og lögum nr. 75, 22. nóvbr. 1907 um bæjarstjórn í Hafnarfirði, 28. gr.

45. gr. Þar er það er uppboðsbeiðandi, sem á að greiða uppboðskostnaðinn, skal þess gæta, ef svo ber undir, að kaupanda verður gert að skyldu að greiða hann, að hann sé þá skoðaður svo sem viðbót við boð þau, sem gerð hafa verið, og ber því að reikna uppboðslaunin af uppboðssöluverðinu, að viðbættum þessum kostnaði.

6. kapítuli.

Um nótarialgjöld.

46. gr. Fyrir afsögn á vixli, er nótariús gerir fyrir samþykkisbrest eða greiðslufall, skal gjalda eins og hér segir:

Þegar víxillinn nemur 500 kr. eða minni

fjárhæð. 2 kr.

Þegar víxillinn nemur meira en 500 kr.

alt að 1,000 kr. 3 —

og svo einni krónu hærra fyrir hvert þúsund upp í 10,000 kr. og er þá gjaldið 12 kr., enda hækkar ekki úr því.

Gjald þetta skal greiða, ef gjörðin hefir verið

byrjuð, enda þótt gjörðarbeiðandi láti eigi leiða hana til lykta.

47. gr. Fyrir aðrar afsagnargjörðir, svarkröfur, stefnubirting, er nótaríus framkvæmir, svo og aðrar þess konar gjörðir skal gjalda 4 krónur.

Nú skal framkvæma einhverja af gjörðum þeim, er getur um í grein þessari eða í 46. gr., á fleiri stöðum en einum, og skal þá greiða fult gjald á hinum fyrsta stað, en aðeins 1 krónu fyrir hvern hinna staðanna, sem gjörðin fer fram á eftir kröfu gjörðarbeiðanda.

48. gr. Fyrir að bera eftirrit saman við frumritið og staðfesta það skal gjalda 50 aura fyrir hverja örk eða minna, sem eftirritið nemur, þegar það er ritað eins og að lögum á að vera.

49. gr. Þegar gerður er samningur, arfleiðsluskrá, umboðsskjal eða aðrir þess konar gjörningar fyrir nótaríus, eða gengið er við áður sömdu skjali í viðurvist hans, og hann gefur út um það nótaríal-vottorð í lögmætu formi, skal gjalda fyrir það 2 krónur.

50. gr. Fyrir að taka á móti og gefa út skipstjóramótmæli, er ákveða skal ábyrgðargjald eða skipskaðabætur, skal gjalda 10 kr.

7. kapituli.

Um gjöld fyrir ýms önnur embættisverk bæjarfógeta og sýslumanna.

51. gr. Fyrir að gefa út vegabréf skal gjalda 50 aura fyrir hvern þann, er vegabréfið hljóðar um, en 1 krónu, sé ferðinni heitið til útlanda.

52. gr. Fytir sérhvert mál eða kvarða, sem bæjarfógeti eða sýslumaður löggildir og brenni-merkir, skal gjalda 1 krónu.

53. gr. Fyrir skipstjóraskírteini skal gjalda 10 krónur.

54. gr. Fyrir að löggilda og setja innsigli á verzlunarbók skal gjalda 5 krónur, en fyrir að löggilda viðskiftabók 50 aura, hvort sem hún er stór eða lítil.

55. gr. Fyrir að rita á skjöl verzlunarskipa og vöru- og mannflutningaskipa og fyrir að láta af hendi þau skilríki, er skipin eiga að fá á Íslandi, skal greiða 25 aura af hverri smálest af rúmi skipsins þannig að $\frac{1}{2}$ smálest eða þar yfir ber að telja heila lest, en sleppa því sem minna er en $\frac{1}{2}$ smálest; skal greiða gjald þetta á hinni fyrstu höfn á Íslandi, er skipið kemur á til þess að taka á móti vörum eða fólki, eða til þess að skipa upp vörum eða

skjóta fólki á land. Nú kemur skipið á aðrar hafnir í sömu ferðinni, og skal þá eigi gjald greiða á þeim höfnum fyrir að rannsaka og rita á skjöl þess eða fyrir nýjar farmskrár, þar með talin löggilding vöruskoðunarvotta.

Af skipum frá öðrum löndum í veldi Danakonungs, sem koma hingað eingöngu til fiskiveiða, skal gjalda 25 aura af hverri smálest á fyrstu höfn, er þau koma á.

56. gr. Fyrir að mæla skip samkvæmt tilskipun 25. júní 1869 skal gjalda:

- a) þegar mælingin fer fram eftir fullkomnari aðferðinni, og hefir þó eigi verið við hendina eldra mælingarbréf, er út hefir verið gefið samkvæmt tilskipun þessari eða eldri fyrirmælum . . . 20 aura
- b) ætíð endranær 10 —
fyrir hverja smálest skipsins eftir hinu nýja mælingarbréfi.

Fyrir útdrátt þann úr skrásetningarbókinni, er getur um í 20. gr. laga 13. des. 1895 um skrásetning skipa, skal gjalda 2 kr. fyrir hvert það skip, sem leitað er skýringa um.

57. gr. Fyrir eftirlit lögreglustjóra með útflutningum samkvæmt lögum nr. 3, 14. jan.

1876, skal gjalda 20 kr. fyrir hvert útflutningaskip, er hann skoðar.

58. gr. Fyrir að löggilda leiðarbók skal gjalda 4 kr., ef rúm í skipi er meira en 100 smálestir; ella 2 kr.

Helming gjalds þessa skal greiða fyrir vottorð þau, sem rituð eru samkvæmt 4. gr. farmannalaga 22. marz 1890 í leiðarbækur, er skilað hefir verið sökum tjóns, er skipið hefir beðið.

Fyrir vottorð þau, sem rituð eru samkvæmt 5. gr. sömu laga í leiðarbækur, sem skilað hefir verið að afstaðinni ferð, skal gjalda fyrir skip, sem stærri eru en 100 smálestir, 3 kr., ef ferðin hefir eigi staðið missiri lengur, 4 kr. ef hún hefir staðið missiri lengur, en ekki ári lengur; en 5 kr., ef hún hefir staðið ári lengur. Nú er skip minna en áður er mælt, og skal þá jafnan hálf gjald greiða við það, sem áður er til tekið.

59. gr. Fyrir lögskráning skipshafnar og afskráning skal gjalda 10 aura fyrir hvern mann, er lögskráður er eða afskráður.

60. gr. Fyrir sjóferðapróf það, er ræðir um í 21. gr. laga um skipströnd 14. jan. 1876, svo og fyrir önnur sjóferðapróf, skal gjalda 10 krónur.

61. gr. Fyrir rannsókn þá og vottorð um styrkleik aðfluttra vínfanga, sem ræðir um í 6. gr. tollaga 8. nóvember 1901, skal gjalda 2 krónur.

Sama gjald skal greiða fyrir vottorð það, sem ræðir um í 9. gr. sömu laga, um að vöruskrá eða tollskrá skips telji meiri áfenga drykki en á land eru fluttir.

62. gr. Fyrir að kveðja menn utan réttar til skoðunar- eða annara slíkra gjörða skal gjalda 50 aura fyrir hvern þann, er kvaddur er. Fyrir skipan tilsjónarmanns skal greiða 1 krónu.

63. gr. Fyrir að gefa út leyfisbréf til lausamensku eftir lögum nr. 60, 22. nóvember 1907, skal gjalda 2 kr.

64. gr. Fyrir að gefa saman hjón í borgaralegt hjónaband, samkvæmt lögum um utanþjóðkirkjumenn 19. febr. 1886, og fyrir eftirrit af þeirri athöfn, skal greiða 5 krónur.

65. gr. Fyrir vottorð um, hvaðan vörur séu, fyrir áritun á vöruskoðunarvottorð og fyrir önnur þesskonar vottorð, er einstakir menn æskja í verzlunar- og atvinnumálum, svo og fyrir áritun í embættis nafni skal gjalda 1 kr., að svo miklu leyti sem eigi er

í þessum lögum ákveðið sérstakt gjald fyrir embættisverkið, eða það eftir öðrum lögum á að vera ókeypis.

8. kapituli.

Almenn fyrirmæli.

66. gr. Á öll þau skjöl, sem eitthvað er goldið fyrir að gefa út eða rita á, eða snerta embættisgjörðir, sem hefir verið greitt fyrir eftir reglum þeim, er að framan eru skráðar, skal hlutaðeigandi embættismaður rita hið greidda gjald bæði með tölustöfum og bókstöfum.

Sé brotið gegn þessu, varðar það sektum til landssjóðs, alt að 100 kr.

67. gr. Allir embættismenn, sem heimta inn aukatekjur fyrir landssjóð, skulu halda reglulega aukatekjudagbók. Skal dagbók þessi vera löggilt af stjórnarráðinu, og skal sá, er af þess hálfu rannsakar embættisfærslu valdsmanna, sérstaklega rannsaka hana og rita um það vottorð í bókina og gefa þess nákvæmar gætur, hvort hún sé rétt rituð, og hvort aukatekjur hafi verið rangt taldar í henni.

68. gr. Lög 2. febr. 1894 um aukatekjur þær, er renna í landssjóð, eru úr gildi numin.

69. gr. Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1912.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Lög

um

aukatekjur, dagpeninga og ferðakostnað
sýslumanna, bæjarfógeta o. fl.,

2. febrúar 1894.

1. gr. Fyrir að skoða skjöl útlendra fiskiskipa skal greiða lögreglustjóra eða hreppstjóra 10 aura af hverjum tonn, er skipið rúmar, ef skipið hefir eigi fyrri komið á íslenzka höfn og sýnt skjöl sín á þeirri fiskiferð að landinu, ella 5 aura af tonn.

Þegar hreppstjóri skoðar skipaskjölin fyrir hönd lögreglustjórans, skal gjaldinu skipt jafnt milli þeirra.

2. gr. Fyrir störf þau, er sýslumönnum og bæjarfógetum eru falin sem skráningarstjórum samkvæmt 17. gr. farmannalaga 22. marz 1890, skal greiða þeim eða löggiltum umboðsmönnum þeirra gjöld þau, sem þeim eru ákveðin í greindum lögum.

3. gr. Fyrir eftirrit, er einstakir menn biðja um úr embættisbókunum, hvort sem

þau eru í gjörðarformi eða ekki, svo og fyrir eftirrit af skjölum í skjalasöfnum embættanna, skal greiða hlutaðeigandi embættismanni 50 auro fyrir hverja örk, en fyrir hálfa örk og þaðan af minna greiðist ekki nema hálft gjald. Í dómsmálum, er nema eigi meiru en 50 kr., skal þó að eins greiða helming gjalds þessa. Fyrir pappír og önnur ritföng skal eigi greiða sérstaka borgun, en þurfi að binda eitthvað inn, skal það sérstaklega borgað.

Í opinberum málum, gjafsóknarmálum, hjúamálum og í lögreglumálum um meðgjöf með óskilgetnum börnum, svo og þegar málsaðilar eru eftir lögunum undanþegnir því að greiða réttargjöld í héraði, skal engi ritlaun gjalda; en í gjafsóknármálum skulu ritlaun þau, er gjafsóknarhafandi hefði átt að greiða, goldin af hinum málsaðila, þegar hann með dómi er skyldaður til að greiða málskostnaðinn.

Rita skal þannig allar réttargjörðir og eftirrit, að á hverri blaðsíðu séu 28 línur, en 32 bókstafir í hverri línu; þegar útreikningar og virðingar koma fyrir í afskriftunum, svo að hafa verður eina eða tvær spássir á blað.

síðunni, skal í hverri línu vera 24 bókstafir, ef spássían er ein, en 16, ef tvær eru.

Ritlaun við landsyfirdóminn ber að greiða eftir framangreindum reglum, og fær dóms-málaritarinn þau.

4. gr. Í sakamálum og öðrum dómsmálum, hvort sem eru opinber mál eða einkamál, svo og í fógeta, skifta-, uppboðs-, nótarial-, skoðunar-, rannsóknar, skiftingar- og öðrum þesskonar gjörðum ber að endurgjalda embættismanninum ferðakostnað þann, er hann hefir haft, eftir sundurliðuðum reikningi. Amtmaður úrskurðar reikninginn í opinberum málum og gjafsóknarmálum og einnig í einkamálum, ef ágreiningur verður. Þegar ferðin er farin eftir beiðni einstakra manna, á gjörðarbeiðandi kost á að sjá embættismanninum fyrir ókeypis flutningi fram og aftur frá stað þeim, sem gjörðin á að fara fram á, í stað þess að greiða honum borgun fyrir ferðakostnað.

5. gr. Nú eru fleiri gjörðir en ein haldnar á sömu ferðinni, og skal þá jafna niður borgun fyrir ferðakostnað í réttu hlutfalli. Fyrir gjörðir þær, er haldnar eru á þingaferðum, má embættismaðurinn aðeins reikna sér

borgun fyrir ferðakostnað fyrir þá daga, sem ferð hans tefst við gjörðirnar.

6. gr. Á skipstrandsferðum ber lögreglustjóra eða umboðsmanni hans 6 kr. í dagpeninga hvern þann dag, sem hann strandsins vegna þarf að vera fjarverandi frá heimili sínu, og skulu uppboðsdagarnir taldir þar með. Borgun þessi skal vera þriðjungi hærri (9 kr.) þá daga, sem hann verður að vera viðstaddur á fjörunni til þess að skipa fyrir um björgun lengur en 8 stundir, en þar með má þó eigi telja þann tíma, er hann ver til undirbúnings strandbókarinnar, o. s. frv. Þar að auki skal greiða lögreglustjóra eða umboðsmanni hans ferðakostnað eftir reglum þeim, sem settar eru hér að framan.

7. gr. Fyrir tilsjón með útflutningum skal greiða lögreglustjóra 6 kr. hvern þann dag, sem hann vegna þess verður að vera fjarverandi frá heimili sínu, og ennfreður ferðakostnað eftir reglum þeim, sem settar eru hér að framan. Gjöld þessi ber hlutaðeigandi útflutningsstjóra að greiða.

8. gr. Fyrir að mæla skip skal greiða lögreglustjóra 4 kr. í dagpeninga fyrir dag hvern, sem hann vegna þess verður að vera fjarverandi frá heimili sínu, og borgun fyrir ferða-

kostnað eftir reglum þeim, sem settar eru hér að framan.

9. gr. Greiða skal lögreglustjóra sömu dagpeninga og borgun fyrir ferðakostnað, sem segir í 8. gr., þegar hann verður að takast ferð á hendur í tilefni af rannsóknnum þeim og vottorðum, sem getið er um í 2. og 3. gr. laga nr. 10, 11. febrúar 1876.

10. gr. Þegar valdsmaður þarf að takast ferð á hendur til að gefa hjón saman í borgaralegt hjónaband samkvæmt lögum um utanþjóðkirkjumenn 19. febr. 1886, ber honum 3 kr. hvern þann dag, sem hann vegna þess verður að vera fjarverandi frá heimlli sínu, og enn fremur borgun fyrir ferðakostnað eftir þeim reglum, sem settar eru hér að framan.

11. gr. Á allar réttargjörðir og skjöl, sem embættismönnum og sýslunarmönnum þeim, sem ræðir um í lögum þessum, er borgað fyrir að gefa út eða rita á, eða sem snerta embættisgjörðir, sem þeim ber borgun fyrir, skal bæði rita borgunina með tölustöfum og bókstöfum, og eins er um borgun fyrir ferðakostnað og dagpeninga, er þeir hafa fengið.

Sé brotið gegn þessu, varðar það sektum, allt að 100 kr. til landssjóðs.

12. gr. Lög þessi snerta eigi innhelmtu-

laun þau, er lögreglustjórar fá eftir gildandi lögum fyrir að heimta inn aðflutningsgjald af vínföngum, tóbaki, kaffi og sykri, og útflutningsgjald af fiski, lýsi o. fl. Svo er og um dagpeninga þá og borgun fyrir ferðakostnað, sem greiða skal sýslumönnum sem formönnum sýslunefndanna samkvæmt 33. gr. í tilskipun 4. maí 1872 um sveitarstjórn á Íslandi.

13. gr. Með lögum þessum er úr gildi numið opið bréf 21. marz 1800 um dagpeninga í sakamálum og aukatekjureglugjörð fyrir réttarins þjóna á Íslandi 10. september 1830, að því er snertir gjöld þau, er sýslumönnum og bæjarfógetum ber samkvæmt henni.

14. gr. Lög þessi öðlast gildi 1. júlí 1894.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Lög

um

borgun til hreppstjóra og annara, sem
gjöra réttarverk, 13. jan. 1882.

1. gr. Til hreppstjóra í hverjum hrepp skal ár hvert greiða af landssjóði þóknun, er nemi 1 kr. fyrir hvern búandi mann innan hrepps, sem býr á jörð eða jarðarparti, er metinn sé til dýrleika eigi minna en 5 hundruð eftir gildandi jarðamati.

Þóknun þessa fyrir hvert umliðið fardagaár skal sýslumaður greiða hreppstjóra á manntalsþingi af tekjum landssjóðsins, gegn lög-mætri kvittun.

Nú eru tveir hreppstjórar í sama hrepp, og skal þá þóknuninni skipt milli þeirra á þann hátt. að sá hreppstjóranna, sem er formaður undirskattanefndar, fái tvo hluta, en hinn þriðjung.

2. gr. Fyrir birting á fyrirkalli, stefnu, dómi, uppsögn, málskröfu eða öðrum þess konar tilkynningum, skal greiða 1 kr. fyrir

hvern þann, sem birt er, og skal gjaldinu skift jafnt milli stefnuvottanna. Í hjúamálum og í skuldamálum, sem eigi nema 50 kr., skal að eins greiða helming af gjaldi þessu.

3. gr. Þurfi stefnuvottarnir, til þess að birta eitthvað, að ferðast meir en 1 mílu á landi eða $\frac{1}{2}$ mílu á sjó, talið fyrir hvorn um sig frá bústað hans til birtingarstaðarins, skal greiða hvorum þeirra 50 auru fyrir hverja mílu á landi eða $\frac{1}{2}$ mílu á sjó. Þóknun þessi, sem greiðist fyrir ferðina fram og aftur, má þó eigi fara fram úr 2 kr. fyrir hvorn stefnuvottinn. Sé sá staður, þar sem birting skal fram fara, svo langt burtu, að vottarnir verði að vera í burtu frá heimilum sínum meir en 10 stundir, til þess að framkvæma verk þetta, bera hvorum þeirra 3 kr. á dag í fæðispeninga.

4. gr. Fyrir að lesa upp eða festa npp auglýsingu um skifti, uppboð eða aðrar slíkar ráðstafanir við kirkju eða á öðrum opinberum stað, skal greiða hreppstjóranum 50 auru fyrir hvern stað, sem heimtað er að gjörð þessi skuli fara fram á. Hið sama gjald greiðist, ef þess er krafist, að eitthvað annað verði lesið upp við kirkju, sem hreppstjóri eigi samkvæmt stöðu sinni er skyldur

til að lesa upp. Ef hreppstjóri þarf að ferðast, til þess að framkvæma slíka gjörð, skal borga honum þóknun þá, sem ákveðin er í 3. gr. Þó ber honum eigi, hvernig sem á stendur, endurgjald fyrir ferðakostnað og auglýsingar við hans eigin sóknarkirkju eftir að guðsþjónusta hefir fram farið.

5. gr. Fyrir fjárnámsgjörðir bera hreppstjóra 50 aurar af hverjum, sem fjárnám fer fram hjá. Til hvers vottar, sem hafður er við slíka gjörð, skal greiða 25 aura.

Þegar hreppstjóri eftir skipun sýslumanns sem umboðsmaður hans og á hans ábyrgð fremur einhverja aðra fógetagjörð, fær hann gjald það, sem ákveðið er í aukatekjureglugjörðinni, 17. gr., fyrir þess konar gjörðir, ef það eigi fer fram úr 4 kr. Sé það meira en 4 kr., fellur það, sem umfram er, til landsjóðs. Fyrir gjörðir þær, sem nefndar eru í þessari grein, ber hreppstjóranum sama endurgjald fyrir ferðakostnað, sem að framan er ákveðið handa stefnuvottunum.

6. gr. Haldi hreppstjórinn í forföllum sýslumanns og í hans umboði lítilfjörleg uppboð, falla uppboðslaun þau, sem ákveðin eru í 41. gr. aukatekjureglugjörðarinnar, til hans óskift, þó því að eins, að upphæð uppboðsins fari

eigi fram úr 200 kr. Sýslumaður skal sjálfur halda þau uppboð, sem ætla má að hlaupi meir en 200 kr.

7. gr. Þegar hreppstjóri fyrir hönd sýslumanns stendur fyrir uppskriftar- og virðingargjörðum til leiðbeiningar við skifti eður uppboð, fær hann fyrir þetta verk sitt fyrir fjárhæð gjörðarinnar :

alt að 200 kr.	1 kr.
yfir 200 — alt að 600 kr.	2 —
— 600 — — — 1200 —	3 —
— 1200 —	5 —

þar að auki endurgjald fyrir ferðakostnað samkvæmt þeim reglum, sem settar eru í 3 gr.

Þegar hreppstjóri annars fyrir hönd sýslumanns stendur fyrir öðrum skoðunar- eða virðingargjörðum, eða er hafður við áreiðar eður aðrar slíkar gjörðir, fær hann sömu borgun, ef að starfið miðar að því, að fá fjárhæð ákveðna með mati, en að öðrum kosti 3 krónur.

8. gr. Fyrir úttekt greiðist hverjum úttektarmanni 2 kr. fyrir hvern dag, sem gjörðin stendur yfir. Þóknunin telst eftir ákvörðuninni í 15. gr. í aukatekjureglugjörðinni. Fyrir skoðunar- og virðingargjörð yfir fasteign, hvort heldur gjörðin miðar til að út-

vega upplýsing um verð jarðarinnar til veðsetningar, eða til skiftaúthlutunar eða til leiðbeiningar við uppboð, ellegar til notkunar við réttarþrætu, eða til hvers annars, sem vera má, skal greiða hverjum af skoðunar- eður virðingarmönnum 2 kr., og þeim, sem ritar það, sem fram fer, enn fremur 1 kr. Hreppstjórinn er skyldur til að rita gjörðina; séu báðir virðingarmennirnir hreppstjórar, skal sá af þeim, sem lengur hefir verið hreppstjóri, hafa þetta starf á hendi, eða hinn eldri, ef báðir hafa jafnlengi verið. Fyrir skifti á jörðum og húsum greiðist hið sama. Fyrir skoðun og virðingu á lausafé borgast 2 kr. til jafnra skifta milli virðingarmanna. Ef svo stendur á, að helmingi fleiri menn eru við hafðir til skoðunar eða virðingar, ber hverjum þeirra hin sama borgun, sem goldin er, þegar 2 menn fremja gjörðina.

Fyrir að staðfesta með eiði í réttinum gjörðir, sem getið er um í þessari grein, borgsst eigi sérstakt gjald. Ferðakostnaður skal endurgoldinn virðingarmönnum samkvæmt því, sem fyrir er mælt í 3. gr., bæði fyrir ferðina til þess staðar, þar sem gjörðin skal framin, og fyrir ferðina til þess staðar, þar sem eiðfesting fram fer.

9. gr. Sem gjald til vottanna við fógeta-, uppboðs- eða skiftaréttinn skal greiða 50 aura hvorum fyrir hvort réttarhald, ef það stendur eigi yfir lengur en 8 stundir. Ef réttarhaldið stendur lengur yfir en 8 stundir samfleytt, telst gjaldið fyrir 1 $\frac{1}{2}$ dag.

10. gr. Réttarvottum við meðferð dómsmála borgast 1 kr. til jafnra skifta fyrir hvert réttarhald, sem málið er til meðferðar. Í einkamálum greiðist gjald þetta í fyrsta skifti ásamt með gjaldinu fyrir fyrirtekt málsins; fyrir hvert réttarhald seinna í málinu skal sá greiða gjaldið, sem fær málinu frestað. Í opinberum málum greiðist gjald þetta fyrir hvert réttarhald án tillits til þess, hvað mörg mál eru til meðferðar við það réttarhald. Þingvottar við manntalsþingin eru skyldir til að hafa starfa þennan á hendi kauplaust.

11. gr. Þeir menn, sem notarius publicus hefir sem votta við notarialstörf, fá hvor um sig 50 aura fyrir hverja gjörð.

12. gr. Fyrir flutning fanga og annan kostnað við haft á þeim greiðist hreppstjóra endurgjald eftir ákvörðun yfirvaldsins.

13. gr. Gjöld þau, sem getið er um í þess-

um lögum, greiðast einnig í opinberum málum og gjafsóknarmálum.

Í einkamálum er gjörðarbeiðandinn skyldur að greiða gjaldið áður en gjörðin fer fram. Verði gjaldið eigi greitt fyrir fram, hefir hlutaðeigandi lögtaksrétt að gjaldinu um 2 ár eftir að gjörðin var framin. Hlutaðeigandi réttarþjónn gefur út fjárnámsskipunina, og fer fjárnámið fram eftir reglum þeim, sem ákveðnar eru í opnu bréfi 2. apríl 1841.

Í opinberum og gjafsóknarmálum greiðast þau gjöld, sem hér ræðir um, eftir hinum gildandi reglum fyrir fram úr landssjóði gegn endurgjaldi hjá þeim, sem dæmdur verður í málskostnað með endilegum dómi.

14. gr. Það, sem fyrir er mælt í aukatekjureglugjörð fyrir réttarins þjóna, 10. septbr. 1830, VIII. kap., 63.—75. gr., er úr gildi numið.

15. gr. Þessi lög öðlast gildi 1. jan. 1882.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

